ZAAK 43-64

Arrest van het Hof van 17 juni 1965[1]

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Tot aanstelling bevoegde gezag optredende namens zijn instelling — Handelingen die ingrijpen in de rechtspositie van de ambtenaren — Toerekening aan de instelling*

   (Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. en E.G.A., art. 2)

2. *Ambtenaren — Beroep — Gericht tegen de instelling die het bezwarend besluit heeft genomen*

   (Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. en E.G.A., art. 91)

3. *Europese Gemeenschappen — Eigen rechtspersoonlijkheid — Raden van Ministers — Juridisch afzonderlijke instellingen*

4. *Procedure — Arrest houdende nietigverklaring — Rechtsgevolgen — Beperking tot partijen en personen rechtstreeks bij de nietigverklaarde handeling betrokken — Arrest opleverende een nieuw feit — Begrip*

1. Vgl. Samenvatting no. 1 van arrest 28-64.

2. Vgl. Samenvatting no. 2 van arrest 28-64.

3. Vgl. Samenvatting no. 3 van arrest 28-64.

4. De rechtsgevolgen van een door het Hof in een rechtsgeding gewezen arrest dat de nietigverklaring van een handeling inhoudt, strekt zich, behalve tot de partijen, slechts uit tot degenen die rechtstreeks bij de nietigverklaarde handeling zijn betrokken. Een dergelijk arrest kan slechts een novum opleveren ten aanzien van die personen.

In de zaak 43-64 :

RICHARD MÜLLER,

ambtenaar bij het secretariaat-generaal van de Raden der Europese Gemeenschappen,

verzoeker,

vertegenwoordigd en bijgestaan door Mr. M. Schwall, advocaat te Karlsruhe,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van Mr. E. Arendt, rue Willy Goergen 6, te Luxemburg,

1 — Procestaal : Duits

tegen

RAAD VAN DE E.E.G., RAAD VAN DE E.G.A. EN BIJZONDERE RAAD VAN DE MINISTERS VAN DE E.G.K.S.,

verweerders,

vertegenwoordigd door H.J. Lambers, juridisch adviseur bij het secretariaat-generaal der Raden, domicilie gekozen hebbende ten kantore van J. Leclerc, ambtenaar bij het secretariaat-generaal der Raden, rue Auguste Lumière 3, te Luxemburg,

betreffende :

de indeling van verzoeker in een hogere salaristrap van de rang B/1,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
A. M. Donner en R. Lecourt, Kamerpresidenten,
L. Delvaux, A. Trabucchi, W. Strauß en R. Monaco (Rapporteur), Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende, dat de feiten, die aan het onderhavige geschil ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker werd op 31 augustus 1959 op contract aangesteld bij het Secretariaat-Generaal der Raden, in de rang B/8, salaristrap 3. Nadien

werd hij ingedeeld in salaristrap 4 van dezelfde rang en, te rekenen vanaf 1 april 1961, in salaristrap 3 van de rang B/7.

Bij beschikking van 17 januari 1963, werd hij in het kader van het nieuwe Statuut benoemd in de rang B/2, salaristrap 3, zulks met terugwerkende kracht tot 1 januari 1962.

Bij besluit van 28 maart 1963 heeft de Secretaris-Generaal hem de rang B/1, salaristrap 1, toegekend, met een anciënniteit vanaf 1 oktober 1962. Gezien een door verzoeker op 19 april 1963 ingediende klacht, werd bij beschikking van 21 juni 1963 aan deze maatregel terugwerkende kracht verleend tot 1 januari 1962.

Op 7 oktober 1963 heeft het Secretariaat, overeenkomstig artikel 5 van het Statuut, de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden vastgesteld : deze omschrijving is op 15 oktober 1963 ter kennis van het personeel gebracht.

Bij schrijven van 9 april 1964 heeft verzoeker verzocht per 1 januari 1962 te worden ingedeeld in een rang van de loopbaan A/5 — A/4, daartoe aanvoerende, dat volgens de bovengenoemde omschrijving het ambt, hetwelk hij bekleedt en reeds vóór de inwerkingtreding van het Statuut bekleedde, tot deze loopbaan behoort. Daar hij op 9 juni 1964 geen enkel antwoord daarop had ontvangen heeft verzoeker op 2 juli 1964 het beroep 28-64 ingesteld.

Bij brief van dezelfde datum heeft de Secretaris-Generaal op bovenbedoelde klacht beschikt door het verzoek van verzoeker, om te worden ingedeeld in de loopbaan A/5 — A/4, te verwerpen en daarbij als reden aan te geven, dat het door hem reeds vóór de inwerkingtreding van het Statuut beklede ambt behoort tot de loopbaan B/1.

Op 15 juli 1964 heeft verzoeker wederom een verzoek gericht tot de Secretaris-Generaal van de Raden, gebaseerd op deze beschikking en strekkende tot zijn indeling in salaristrap 3 van de rang B/1, met anciënniteit vanaf 1 april 1961.

Op 18 juli 1964 heeft het tot aanstelling bevoegde gezag een besluit genomen met betrekking tot de vraag met welke loopbaan de door de verzoeker uitgeoefende werkzaamheden overeenkwamen, zulks op basis van de aan elke betrekking verbonden omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden; analoge besluiten waren terzelfder tijd reeds ten aanzien van alle ambtenaren van het Secretariaat genomen.

Daar verzoeker twee maanden na de indiening van zijn verzoek van 15 juli geen enkel antwoord had ontvangen, stelde hij bij verzoekschrift, ingediend op 23 september 1964, het onderhavige beroep in.

Op 8 oktober 1964 heeft de Secretaris-Generaal aan verzoeker van bovengenoemde beschikking van 18 juli 1964 mededeling gedaan;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage :

„1. Nietig te verklaren het te zijnen aanzien ingevolge het verstrijken op 15 september 1964 van de in artikel 91, lid 2, alinea 2, van het Statuut

van de ambtenaren der Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie bedoelde termijn door de Secretaris-Generaal van de Raden der Europese Gemeenschappen genomen besluit, houdende afwijzing van verzoekers vordering hem met ingang van 1 januari 1962 in te delen in rang B/1, salaristrap 3, met salaris-anciënniteit te rekenen van 1 april 1961.
2. De Secretaris-Generaal van de Raden der Europese Gemeenschappen in de proceskosten te veroordelen.";

Overwegende, dat *verweerders* het Hof verzoeken :

„het verzoek niet-ontvankelijk, subsidiair ongegrond te verklaren en verzoeker in de kosten te veroordelen, voorzover zij niet ten laste van verweerders komen krachtens het bepaalde in de artikelen 70 en 95, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering.";

III — Middelen en gronden, aangevoerd door partijen

Overwegende, dat de middelen en gronden van partijen als volgt zijn samen te vatten :

Ten aanzien van de aanduiding van de verwerende partij

Verweerders voeren aan, dat verzoeker in zijn hoedanigheid van ambtenaar van de Raden van de E.E.G. en E.G.A. zijn beroep tegen deze instelling had moeten richten, en niet tegen de Secretaris-Generaal, zulks temeer omdat het bestreden besluit aan de Raden zelf moet worden toegeschreven.

Verzoeker merkt op dat hij ambtenaar is bij de Europese Economische Gemeenschap en bij de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, en dat hij werkzaam is bij het secretariaat-generaal van de Raden van de E.E.G., de E.G.A. en de E.G.K.S. De stelling van verweerders, volgens welke ambtenaren van het secretariaat van de Raden, die ambtenaar zijn bij de E.E.G. en de E.G.A., hun beroep zouden moeten instellen tegen de Raden van deze Gemeenschappen, en degenen die ambtenaren zijn bij de E.G.K.S., zulks zouden moeten doen tegen de Bijzondere Raad van Ministers, lokt moeilijkheden van praktische aard uit voor wat betreft de tenuitvoerlegging van arresten van het Hof, daar immers budgettair gezien de drie Raden een gemeenschappelijke instelling zijn. Deze stelling is ook aanvechtbaar uit juridisch oogpunt, omdat zij tot gevolg heeft, dat een personeelslid van het Secretariaat zijn beroep zelfs zou moeten instellen tegen een instelling (in het onderhavige geval de E.G.K.S.) waarvan hij geen ambtenaar is.

Bovendien moet men, zodra men aanneemt, dat de klacht, bedoeld in artikel 90 van het Statuut, moet worden gericht tegen het tot aanstelling bevoegd gezag, tot de conclusie komen, dat óók de beroepen, bedoeld in het volgende artikel, tegen genoemd gezag moeten worden ingesteld (cfr. arrest in de zaken 79-63 en 82-63).

Verweerders antwoorden hierop, dat de Secretaris-Generaal in elk geval heeft gehandeld namens de Raden van de E.E.G. en de E.G.A., in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag. Zelfs indien dit gezag — zoals in het onderhavige geval — niet vereenzelvigd kan worden met de eigenlijke instelling, kan een beroep slechts tegen deze laatste worden ingesteld. Het arrest in de zaken 79-63 en 82-63 is niet in tegenspraak met dit beginsel : integendeel moet naar het arrest in de zaken 78-63 en 80-63 worden verwezen.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1. Na erop gewezen te hebben dat bij het beroep 28-64 requestrant verzocht om indeling in een rang van de loopbaan A/5 — A/4, terwijl hij bij zijn onderhavige beroep uitgaat van de premisse, dat zijn werkzaamheden die zijn van een ambt van de loopbaan/rang B/1, voeren *verweerders* aan, dat de conclusies van het beroep 28-64 in tegenspraak zijn met die van het beroep 43-64. Het verzoekschrift in de onderhavige zaak zou hoogstens kunnen worden beschouwd als subsidiair met betrekking tot het verzoekschrift in de vorige zaak, maar dit is een veronderstelling die verzoeker schijnt te willen uitsluiten, daar hij stelt, dat de twee zaken los van elkaar staan. Indien men anderzijds de vraag buiten beschouwing laat in welke rang verzoeker moet worden ingedeeld, zouden de conclusies van het beroep 43-64, die strekken tot het verkrijgen van de derde salaristrap, niet kunnen slagen, aangezien deze vorderingen niet voldoende bepaald zijn. Immers, een salaristrap kan slechts in een bepaalde rang worden toegekend. Op dit punt refereren verweerders zich aan 's Hofs oordeel.

Verzoeker herinnert eerst aan hetgeen aan de instelling van het onderwerpelijke beroep is voorafgegaan en onderstreept vervolgens, dat dit beroep naar zijn aard geheel los staat van het beroep 28-64. Hij merkt te dien aanzien op, dat laatstbedoeld beroep de indeling van verzoeker tot onderwerp heeft in verband met de aard van de door hem uitgeoefende werkzaamheden, terwijl het beroep 43-64 de toekenning van een bepaalde salaristrap tot onderwerp heeft, dat wil zeggen het treffen van een maatregel die voor het tot aanstelling bevoegde gezag een rechtstreeks uitvloeisel is van een door dit gezag genomen besluit. In beide beroepen brengt de bestreden handeling verzoeker nadeel toe : in het beroep 28-64 is de bewuste handeling de afwijzing van het verzoek van verzoeker om in de loopbaan A/5 — A/4 te worden ingedeeld; in het beroep 43-64 is deze handeling de afwijzing van zijn verzoek een bepaalde salaristrap te verkrijgen als uitvloeisel van de beschikking van de Secretaris-Generaal betreffende zijn indeling in de rang B/1.

Ofschoon het juist is, dat op het onderwerpelijke beroep niet meer zou behoeven te worden beslist ingeval het Hof, alvorens daarin uitspraak te doen, het beroep 28-64 gegrond zou oordelen, was verzoeker, die zijn klacht op 15 juli had ingediend, desalniettemin wel verplicht het onderwerpelijke beroep in te stellen teneinde aan het verstrijken van de beroepstermijn als bedoeld in artikel 91 van het Statuut te ontkomen.

Verweerders repliceren door te persisteren bij hetgeen zij reeds hebben aangevoerd. In het bijzonder merken zij op dat, indien de instelling van het onderwerpelijke beroep toegeschreven moet worden aan de noodzaak waarin verzoeker verkeerde om het verstrijken van de beroepstermijn, als bedoeld in artikel 91 van het Statuut, te ontgaan, verzoeker zich niettemin zelf in deze situatie heeft gebracht door nagenoeg te zelfder tijd twee met elkaar onverenigbare verzoeken te richten tot het tot aanstelling bevoegde gezag.

2. *Verweerders* voeren bovendien aan, dat het onderwerpelijke beroep niet-ontvankelijk is, aangezien het tardief zou zijn ingesteld. Te dien einde voeren zij met name aan, dat verzoeker in feite zijn beroep richt tegen de beschikkingen van 28 maart en 21 juni 1963, waarbij hij is ingedeeld in de rang B/1, salaristrap 1, zulks met ingang van 1 januari 1962. De aangevoerde benadeling bestaat dus reeds vanaf 21 juni 1963.

Zelfs als men erkent, dat aan verzoeker de benadeling die hij door genoemde beschikking ondervond niet bekend kon zijn vóór de bekendmaking aan het personeel van de door de Raden op 7 oktober 1963 vastgestelde omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden, zou het onderwerpelijke beroep toch tardief zijn ingesteld, aangezien deze omschrijving op 15 oktober 1963 ter kennis van het personeel is gebracht. De termijn van 3 maanden van artikel 91 van het Statuut begon derhalve uiterlijk op deze datum te lopen.

Bovendien is onjuist de bewering dat elke onzekerheid betreffende de indeling van verzoeker eerst na het schrijven van de Secretaris-Generaal van 2 juli 1964 zou zijn verdwenen : deze onzekerheid bestond niet, aangezien verzoeker slechts bevorderd kon worden tot de rang B/1 indien zijn werkzaamheden met deze rang overeenkwamen.

Verzoeker antwoordt hierop met name :

— De beschikking van 28 maart 1963 is genomen op grond van artikel 45 van het Statuut en houdt rekening met artikel 108. Verzoeker is aldus bevorderd tot de rang B/1 met ingang van 1 oktober 1962. De salaristrap die hem is toegekend (salaristrap 1) is vastgesteld op grond van artikel 46 van het Statuut.

— Uit hoofde van deze bevordering is verzoeker met ingang van 1 oktober 1962 ingedeeld in een hogere loopbaan van categorie B. Daar hij in ieder geval vanaf 1 januari 1962 dezelfde werkzaamheden uitoefende, heeft hij daaruit geconcludeerd, dat hij kon vragen om indeling in B/1, met ingang van laatstgenoemde datum. Daar de omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt nog niet door de Raden was vastgesteld, was de regeling van zijn statutaire positie derhalve naar een onbepaalde datum verschoven : hij trachtte eenvoudig op een zo kort mogelijke termijn de meest gunstige indeling te verwerven waarop hij aanspraak kon maken. Met dat doel voor ogen heeft hij zijn verzoek van 19 april 1963 ingediend.

Als gevolg van dit verzoek is bij beschikking van 21 juni 1963 aan bedoelde indeling een verdere terugwerkende kracht verleend, en wel tot 1 januari 1962. Hieraan ging een schrijven van de Secretaris-Generaal d.d. 20 juni 1963 vooraf, waarin werd gezegd, dat genoemde beschikking naar de mening van het tot benoeming bevoegde gezag geen maatregel inhield waardoor op het eventuele verzoek van verzoeker om zijn administratieve positie te regelen overeenkomstig bijlage I van het Statuut gunstig werd beschikt, maar veeleer een bevordering met een zo ver mogelijke terugwerkende kracht. Onder deze omstandigheden kon zij verzoeker geen nadeel toebrengen. Enerzijds regelde zij niet de kwestie van de indeling van verzoeker, anderzijds kon hij haar niet bestrijden om aan te tonen dat zijn werkzaamheden behoorden tot een bepaalde loopbaan en om zodoende zijn volledige anciënniteit in deze rang op te eisen, zulks om de eenvoudige reden, dat hij niet in staat was om daarvoor voldoende gronden aan te voeren voordat de omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt was vastgesteld.

— Bij verwijzingsnota van de afdeling administratie, op 26 juni 1963 aan verzoeker gezonden, werd namelijk in het vooruitzicht gesteld, dat op een later tijdstip een besluit zou worden genomen in zake „de nieuwe loopbaan waarin verzoeker was tewerkgesteld, overeenkomstig het verband tussen standaardfuncties en loopbanen". Dit besluit — waardoor de integratieprocedure werd afgesloten — is op 18 juli 1964 genomen en op 8 oktober 1964 aan verzoeker medegedeeld.
Niettemin is het voorafgegaan door een schrijven van de Secretaris-Generaal van 2 juli 1964, tot verzoeker gericht, naar aanleiding van zijn klacht van 9 april 1964 (dat de grondslag vormt voor het beroep 28-64).
Op dat moment heeft verzoeker dus geconstateerd dat de toekenning van de rang B/1 met ingang van 1 januari 1962 in feite niet het resultaat was van een bevordering in de zin van artikel 45 van het Statuut, maar dat zij veeleer het gevolg van zijn definitieve indeling was. Vandaar zijn schrijven van 15 juli 1964, waarin hij verzocht uit deze maatregel de noodzakelijke consequenties te trekken met betrekking tot de salaristrap waarop hij recht heeft.

— Onjuist is de stelling, dat verzoeker zijn beroep uiterlijk binnen drie maanden na de bekendmaking op 15 oktober 1963 van de omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden van elke betrekking had moeten instellen.
Deze omschrijving kon de beschikking van 21 juni 1963 niet omvormen tot een bezwarende handeling. Indien genoemde beschikking ten tijde van haar bekendmaking niet een dergelijke

handeling was, kon zij het als gevolg van bovengenoemde beschrijving ook niet meer worden.
Bovendien deed de omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden niet uitkomen, dat het tot aanstelling bevoegde gezag de werkzaamheden van verzoeker reeds beschouwde als te behoren tot de rang B/1.

Verweerders leggen er ter weerlegging hiervan de nadruk op, dat de beschikkingen van 28 maart en van 21 juni 1963 verzoeker hebben benadeeld voorzover zij hem geringere voordelen hebben toegekend dan waarop hij beweert recht te hebben. Zo heeft verzoeker het feit dat zijn bevordering eerst met ingang van een later tijdstip van kracht werd, beschouwd als een benadeling. Welnu, wat geldt voor een beschikking die minder geeft dan diens aanspraken voor wat betreft de datum van zijn indeling, is ook van toepassing op een beschikking die dezelfde nadelen inhoudt aangaande de toekenning van een bepaalde salaristrap. Verzoeker had derhalve op dit punt eveneens de beschikking van 21 juni 1963 moeten aanvallen; dit klemt te meer omdat de Secretaris-Generaal in zijn schrijven van 20 juni niet de stelling aanvaardde welke verzoeker destijds inzake zijn administratieve positie poneerde.

Deze beschikking bezwaarde hem zelfs vóór de op 15 oktober 1963 aan het personeel bekendgemaakte omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt. Verzoeker had in elk geval nadat hij van deze beschrijving kennis had genomen zijn rechten moeten doen gelden; het feit dat naar zijn mening genoemde omschrijving zijn ambt niet duidelijk onder een bepaalde loopbaan bracht, had hem des te eerder daartoe moeten aansporen.

Het besluit van de Secretaris-Generaal dat op 8 oktober 1964 aan verzoeker werd medegedeeld, kon geen nieuwe beroepstermijn openen, daar het voor wat verzoeker betreft, niets doet dan voordien genomen besluiten bevestigen (namelijk die van 28 maart en 21 juni 1963).

In feite wil verzoeker reeds lang verstreken beroepstermijnen heropenen, om zodoende op het beginsel dat neergelegd is in het arrest van het Hof in de zaak 70-63, een beroep te kunnen doen. Dit arrest kan evenwel geen nieuwe beroepstermijn ten gunste van verzoeker openen, en wel om de simpele reden, dat het slechts rechtsgevolgen heeft voor de bij genoemde zaak betrokken partijen.

Ten principale

Verzoeker voert aan, dat hij met ingang van 1 januari 1962 in vaste dienst is benoemd in de rang B/2, salaristrap 3, met anciënniteit in deze salaristrap vanaf 1 april 1961.

Bij schrijven van 2 juli 1964 heeft de Secretaris-Generaal vastgesteld, dat het reeds voor de inwerkingtreding van het Statuut door verzoeker beklede ambt volgens de omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt (op 7 oktober 1963 door de Raden vast-

gesteld) met inachtneming van Bijlage I van het Statuut, valt onder de loopbaan B/1.

Daaruit volgt derhalve, dat verzoeker het recht heeft om met ingang van 1 januari 1962 in deze rang te worden ingedeeld. De toekenning van deze rang zou in zijn geval niet kunnen worden beschouwd als een bevordering in de zin van artikel 45 van het Statuut, zodat zijn anciënniteit en zijn salaristrap niet moeten worden berekend op basis van artikel 46. Verzoeker heeft er krachtens artikel 103 van het Statuut derhalve recht op te worden ingedeeld in dezelfde salaristrap (salaristrap 3) met dezelfde anciënniteit in deze salaristrap (met ingang van 1 april 1961) als die welke hij bezat in de rang B/2.

Verweerders werpen tegen, dat artikel 103 van het Statuut waaruit volgens verzoeker zijn recht op een ongewijzigde overbrenging van zijn anciënniteit van de rang B/2 naar de rang B/1 zou voortvloeien, slechts toepasselijk is bij de benoeming in vaste dienst van personeelsleden vóór de inwerkingtreding van het Statuut, zulks overeenkomstig artikel 102. Artikel 103 is echter reeds op verzoeker toegepast tijdens zijn integratie, zodat daarop geen beroep kan worden gedaan bij gelegenheid van de herwaardering van een ambt; dit is immers iets geheel anders dan de integratie (cfr. arrest van het Hof in de gevoegde zaken 20 en 21-63).

In plaats van artikel 103 is in het onderhavige geval artikel 46 van het Statuut van toepassing. In feite sluit de herwaardering van een ambt niet uit, dat het geherwaardeerde ambt bij wege van bevordering kan worden bekleed. Geen ambtenaar heeft recht op een bepaalde functie; in geval van herwaardering van zijn functie, moet het tot benoeming bevoegde gezag de mogelijkheid hebben te onderzoeken of degeen die de functie tot dan toe bekleedde deze kan behouden, of dat zij door een andere, meer geschikte ambtenaar moet worden uitgeoefend.

Indien de functie wordt behouden door de vroegere functionaris, moet deze worden ingedeeld in de hogere rang die overeenkomt met zijn nieuwe functie. Maar deze indeling spruit voort uit een bevordering in de zin van artikel 45 van het Statuut, zodat tengevolge hiervan de anciënniteit zowel als de salaristrap moeten worden berekend aan de hand van de in artikel 46 neergelegde maatstaven. De toekenning aan verzoeker van salaristrap 1 in de rang B/1, met ingang van 1 januari 1962, is derhalve in overeenstemming met het Statuut.

Zelfs indien men aanneemt dat de indeling van verzoeker in B/1 niet uit een bevordering moest voortvloeien, zou artikel 46 van het Statuut toch op hem van toepassing zijn. Dit artikel is immers niet alleen op bevordering van toepassing maar óók op iedere andere „benoeming in een hogere rang" onder voorbehoud van zekere uitzonderingen zoals die door het Hof zijn aanvaard in de zaak 70-63. Deze doen zich in het onderhavige geval echter niet voor. In bedoelde zaak had de verzoeker namelijk zijn gehele anciënniteit verworven in hetzelfde ambt dat hij bekleedde op het tijdstip van het in werking treden van het Statuut, terwijl verzoeker in de onderwerpelijke zaak zijn anciënniteit niet in hoofdzaak heeft verkregen in de functie van financieel

controleur, maar in die van boekhouder, welke functie niet met ingang van 1 januari 1962 geherwaardeerd is. Verzoeker is toch eerst met ingang van 1 november 1961 benoemd tot financieel controleur, zodat de herwaardering van deze functie dus niet de herwaardering van de functie van boekhouder, die hij in het verleden heeft uitgeoefend, tengevolge kan hebben. Zelfs indien verzoeker met ingang van 1 november 1961 bevorderd was tot de rang B/6 (B/1), en niet met ingang van 1 januari 1962 — hetgeen in het onderhavige geval zeer wel mogelijk zou zijn geweest — zou hij slechts op de eerste salaristrap van deze rang aanspraak hebben kunnen maken, zulks temeer omdat hij zeven maanden tevoren (1 april 1961) bevorderd was.

Ten slotte is het uitgesloten, dat verzoeker is gediscrimineerd ten opzichte van een andere ambtenaar die op 1 januari 1962 tot financieel controleur zou zijn benoemd en die een even lange specifieke beroepservaring zou hebben gehad als verzoeker. Deze ambtenaar zou inderdaad eveneens in salaristrap 1 van rang B/1 zijn ingedeeld waarbij hij ongetwijfeld geen enkele verbetering van zijn anciënniteit zou hebben verkregen, daar men moet aannemen, dat hij, juist als verzoeker, slechts had kunnen bogen op een specifieke beroepservaring van enkele maanden.

Verzoeker repliceert, dat artikel 103 in het onderhavige geval van toepassing is. Uit het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 20 en 21-63 volgt dat het tot aanstelling bevoegde gezag ten tijde van de benoemingsprocedure, als bedoeld in artikel 102 van het Statuut, geen rekening kan houden met bestaande verschillen tussen enerzijds de aan de ambtenaar op grond van dit artikel toegekende indeling en anderzijds de indeling die voortvloeit uit de omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden van ieder ambt en uit Bijlage I van het Statuut.

In een dergelijk geval bestaat de integratieprocedure uit twee fasen, waarvan de eerste de toepassing van artikel 102 van het Statuut betreft, en de tweede betrekking heeft op het wegwerken van deze verschillen en op het aldus herindelen van de ambtenaar volgens de herwaardering van zijn ambt, als bedoeld bij de bovenbedoelde omschrijving en Bijlage; in deze tweede fase is dan artikel 103 van toepassing. Uit het voorafgaande en uit het bovengenoemde arrest volgt, dat artikel 103 (dat deel uitmaakt van de overgangsbepalingen van het Statuut) zowel geldt voor de op het tijdstip van de aanstelling in vaste dienst van het personeelslid als voor de op het tijdstip van zijn herindeling krachtens de omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt en krachtens Bijlage I van het Statuut genomen maatregelen. Deze stelling wordt ook bevestigd door de vóórlaatste alinea van afdeling B, no. 1, van de rechtsoverwegingen van het arrest van het Hof in de zaak 70-63.

Bovendien volgt uit het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 20 en 21-63, dat de stelling van verweerders, volgens welke het geherwaardeerde ambt bekleed kan worden bij wege van bevordering, onjuist is. Luidens dit artikel gaat het in dat geval immers niet om een voorziening in een geherwaardeerd ambt maar om een indeling, voortspruitende uit

het feit, dat betrokkene na zijn benoeming in vaste dienst in zijn vroeger ambt is gehandhaafd. Hij heeft zijn ambt niet door middel van een bevordering behouden; uit de omstandigheid evenwel dat hij dit ambt heeft behouden verkrijgt hij recht op overeenkomstige indeling. Overigens zou de Secretaris-Generaal, rekening houdende met de beschikkingen van 17 januari, 28 maart en 21 juni 1963, aan verzoeker zijn herindeling niet hebben kunnen weigeren door op het tijdstip waarop hij bevorderd werd dezelfde functie aan een andere ambtenaar toe te vertrouwen door middel van diens bevordering tot de rang B/1.

Na deze uiteenzetting betwist verzoeker dat artikel 46 in het onderhavige geval van toepassing is. Hij onderwerpt hoofdstuk 3, titel III, van het Statuut en in het bijzonder artikel 45 aan een beschouwing en komt zo tot de conclusie, dat de juridische strekking van dit hoofdstuk zich beperkt tot de bevordering en tot de verandering van loopbaan, en dat artikel 46 de vaststelling van de anciënniteit regelt wanneer de ambtenaar wordt ingedeeld in een hogere rang als gevolg van hetzij een bevordering, hetzij een verandering van loopbaan na een vergelijkend onderzoek. De indeling van verzoeker in de rang B/1 is echter noch het gevolg van de ene noch van de andere maatregel.

De stelling van verweerders, dat artikel 46 telkens van toepassing is als er sprake is van een benoeming tot een hogere rang, onder voorbehoud van uitzonderingen op grond van bijzondere omstandigheden in verband met de positie van een ambtenaar, gaat niet op aangezien zij onlogisch is en in strijd met de tekst van genoemd artikel. Wat overigens de door verweerders genoemde „uitzonderingen" betreft, met name die welke het Hof in de zaak 70-63 heeft erkend, dient te worden opgemerkt, dat het Hof zich in zijn arrest niet er op heeft gebaseerd, dat verzoeker hetzelfde ambt met een anciënniteit van 6 jaar ten tijde van de inwerkingtreding van het Statuut had bekleed. Verzoeker kan zich overigens te zijnen gunste beroepen op analoge omstandigheden. Uit de beschikking van 1 november 1961 kan men niet afleiden dat verzoeker eerst met ingang van die datum benoemd is tot financieel controleur. In een nota van 4 oktober 1961 heeft de Directeur-Generaal, de heer Markull, aan de Secretaris-Generaal voorgesteld verzoeker her in te delen in de rang 7, salaristrap 3, zulks met ingang van 1 april 1961, aangezien hij op die datum werd belast met de functie van financieel controleur. Uit het als processtuk overgelegde persoonsdossier blijkt bovendien, dat verzoeker zijn anciënniteit in salaristrap 3 van rang 7 (thans B/2) met ingang van 1 april 1961, als financieel controleur heeft verkregen. Daar deze indeling niet voortsproot uit een bevordering (verzoeker is immers niet ingedeeld in de eerste salaristrap van rang 7) maar uit een verandering van functie, volgt hieruit, dat verzoeker zijn anciënniteit in hoofdzaak in deze graad en in de functie van financieel controleur en niet van boekhouder heeft verworven. Zijn geval is derhalve analoog aan dat van de verzoeker in de zaak 70-63 : de omstandigheid, dat laatstgenoemde een anciënniteit van zes jaar had is niet van groot belang, omdat het desbetreffende arrest juist beoogde een

rechtsbeginsel van algemene strekking vast te stellen, en niet een langdurige dienst de belonen.

Bovendien is het onjuist om te beweren, dat, indien verzoeker met ingang van 1 november 1961 was bevorderd tot de rang 6 (thans B/1), hij ook in dit geval slechts de eerste salaristrap zou hebben gekregen. Een dergelijke bevordering zou vooreerst onmogelijk geweest zijn wegens het ontbreken van het vereiste anciënniteitsminimum en was daarnaast uitgesloten vanaf rang 8. In de tweede plaats zou, in geval het ambt in rang 6 zou zijn opgenomen, verzoeker dezelfde salaristrap hebben verkregen als hem ten tijde van zijn indeling in rang 7 (salaristrap 3) is toegekend.

De stelling van verweerders ten slotte, dat een op 1 januari 1962 nieuw in functie getreden ambtenaar geen hogere salaristrap zou hebben gekregen dan verzoeker, is, gezien het Statuut, ongegrond.

Verzoeker besluit zijn betoog met een beroep op het arrest van het Hof in de zaak 70-63 dat een rechtsregel van algemene strekking zou inhouden volgens welke, indien een in de zin van artikel 102 van het Statuut in vaste dienst benoemde ambtenaar het recht heeft op regularisatie van zijn administratieve positie in overeenstemming met de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt en met Bijlage I van het Statuut, hij in de nieuwe, met zijn ambt overeenkomende rang dezelfde salaristrap geniet met dezelfde anciënniteit van de salaristrap als hij in zijn oude rang genoot tijdens de eerste fase van de integratie, als bedoeld bij de artikelen 102 en 103 van het Statuut.

Verweerders stellen hiertegenover, dat verzoeker zich ten onrechte heeft beroepen op het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 20 en 21-63 evenals op het arrest in de zaak 70-63 om te bewijzen, dat artikel 103 van het Statuut toepasselijk kan zijn op de benoeming in een hogere rang als gevolg van een herwaardering van het ambt na de aanstelling in vaste dienst. Bovengenoemd artikel spreekt alleen maar over het behoud van de anciënniteit die aan de ambtenaar is toegekend „voordat dit Statuut op hem van toepassing werd", en kan daardoor dus slechts slaan op het besluit tot aanstelling van de ambtenaar in vaste dienst, zelfs vóór een eventuele benoeming in een hogere rang.

Wat verzoeker betreft, kan zijn benoeming van de rang B/2 tot de rang B/1 anderzijds niet anders worden beschouwd dan als een bevordering. Verzoeker had er evenmin als andere ambtenaren recht op in de geherwaardeerde functie te worden gehandhaafd. Het feit, dat tengevolge van de vertraagde inwerkingtreding van het Statuut de bereidheid van het bevoegd gezag om hem in zijn functie te handhaven eerst op formele wijze tot uiting kwam door de beschikkingen van 28 maart en van 21 juni 1963, kan aan deze conclusie niets afdoen. In ieder geval zou voor de vaststelling van zijn salaristrap artikel 46 van het Statuut op verzoeker moeten zijn toegepast, daar dit artikel niet alleen de gevallen, bedoeld in artikel 45, regelt maar ook — zonder beperking — die van „de ambtenaar, die aangesteld is in een hogere rang". Geen enkele afwijking van artikel 46 was in het onderhavige

geval mogelijk, zoals in de zaak 70-63 wel geoorloofd was. Benadrukt dient te worden, dat in het onderhavige geval verzoeker ongetwijfeld met financiële controle zou zijn belast, zelfs vóór 1 november 1961, zulks bij besluit van zijn directe superieur, het hoofd van de dienst der comptabiliteit. Maar dit zou dan zijn gebeurd in het kader van zijn functie van boekhouder; een enkele beslissing van zijn hiërarchieke chef was niet voldoende voor de formele toekenning van deze nieuwe functie, aangezien hiervoor een beslissing nodig was van het tot aanstelling bevoegde gezag.

Na deze uiteenzetting verwerpen verweerders nogmaals de stelling van verzoeker dat een op 1 januari 1962 nieuw in functie getreden financieel controleur met een aan die van verzoeker gelijke specifieke beroepservaring, gunstiger behandeld zou zijn dan verzoeker. Zij betwisten, dat het Hof in de zaak 70-63 een rechtsregel van algemene strekking heeft vastgelegd zoals verzoeker het formuleert.

In de eerste plaats kan men opmerken, dat dit arrest van bijzondere omstandigheden uitgaat, daar de eiser in die zaak gedurende de gehele periode waarin hij zijn anciënniteitstrappen in een lagere rang had verkregen, hetzelfde ambt had bekleed, dat onder het nieuwe Statuut overeenkwam met een hogere rang. Dit is dus een bijzonder geval, want in andere gevallen heeft de functie zelf zich ontwikkeld en heeft juist deze ontwikkeling haar herwaardering teweeggebracht.

In de tweede plaats zou toepassing van de door verzoeker aangevoerde stelling vaak leiden tot een ongelijke behandeling van ambtenaren, die hetzelfde ambt bekleden : een ongelijkheid waaraan het Statuut, dat de toekenning van twee salaristrappen immers verbiedt, niets kan verhelpen. Verweerders trachten de gegrondheid van deze constatering te bewijzen door als voorbeeld het geval van twee ambtenaren aan te halen :

a) waarvan de een bij wege van herindeling benoemd zou zijn in een geherwaardeerd ambt en de andere rechtstreeks zou zijn aangeworven in een hogere betrekking of in dat ambt zou zijn bevorderd vóór de inwerkingtreding van het Statuut;
b) of die vóór het inwerking treden van het Statuut met verschillende salaristrappen een soortgelijk ambt zouden hebben bekleed, waarvan de loopbaan twee rangen omvatte en die daarentegen na het inwerking treden van het Statuut slechts één rang omvat.

Verweerders concluderen, dat het onder deze omstandigheden juist voorkomt dat — met zeldzame uitzonderingen — de herindeling van een ambtenaar wiens ambt geherwaardeerd is moet geschieden zoals men het in het onderhavige geval heeft gedaan, bij wege van een bevordering, welker regels mogelijk maken om rekening te houden met het belang van alle ambtenaren, zonder enig nadeel te berokkenen aan degenen die er voordeel van hebben;

IV — De procedure

Overwegende, dat de procedure op regelmatige wijze is verlopen;

dat de Tweede Kamer van het Hof bij beschikking van 3 december 1964 heeft besloten om overeenkomstig artikel 95, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, de onderwerpelijke zaak te verwijzen naar het Hof in volledige samenstelling;

dat het Hof, gezien het verslag van de rechter-rapporteur, gehoord de Advocaat-Generaal, heeft vastgesteld, dat in het onderhavige geval geen maatregel van instructie nodig is gebleken;

dat de partijen in haar mondelinge toelichtingen zijn gehoord ter terechtzitting van 18 maart 1965;

dat de Advocaat-Generaal zijn conclusie heeft genomen ter zitting van 6 mei 1965;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

De aanduiding van de verwerende partij

Overwegende, dat verzoeker zijn beroep heeft gericht tegen de Secretaris-Generaal van de Raden der Europese Gemeenschappen, daartoe aanvoerende, dat, indien krachtens artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren de klacht moet worden gericht tot het tot aanstelling bevoegd gezag, ook de beroepen als bedoeld in het volgende artikel, bij gemis van bijzondere bepalingen in tegengestelde zin, moeten worden ingesteld tegen genoemd gezag;

dat deze wijze van in het geding roepen in het onderhavige geval te meer gerechtvaardigd is omdat verzoeker ambtenaar is bij de Raden van de E.E.G., de E.G.A. en de E.G.K.S., die een juridische en administratieve eenheid vormen met een gemeenschappelijk secretariaat;

Overwegende, dat krachtens artikel 2 van het eerder genoemd Statuut „iedere instelling bepaalt welke gezagsorganen bij haar de bevoegdheden uitoefenen die volgens dit Statuut aan het tot aanstelling bevoegd gezag toekomen";

dat hieruit derhalve volgt, dat het tot aanstelling bevoegde gezag handelt in naam van de instelling die het heeft aangewezen, zodat handelingen die de rechtspositie van de ambtenaren raken en dezen nadeel kunnen berokkenen moeten worden toegerekend aan de instelling, waarbij zij zijn tewerkgesteld;

dat het feit, dat artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren bepaalt dat de klacht moet worden gericht tot het tot aanstelling bevoegde gezag, verklaarbaar is omdat een dergelijke procedure een administratief beroep is waaraan elk conscientieus krarakter ontbreekt;

Overwegende ten slotte, dat nu elk der Gemeenschappen een afzonderlijke rechtspersoonlijkheid bezit en de Verdragen de Raden niet als een gemeenschappelijke instelling in het leven hebben geroepen, het

enkele feit dat één Secretariaat bestaat, bedoelde Raden niet tot een juridische eenheid kan maken;

dat krachtens de algemene bepalingen betreffende gerechtelijke beroepen, vervat in de Verdragen, het beroep moet worden ingesteld tegen de instelling, waarvan het besluit is uitgegaan;

dat om al deze redenen het beroep moet worden beschouwd als te zijn ingesteld tegen de Raden van de E.E.G., de E.G.A. en de E.G.K.S., waartoe verzoeker behoort;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1. Overwegende dat verzoekers vordering in het onderwerpelijke beroep strekt tot zijn indeling in salaristrap 3 van de rang B/1, met anciënniteit vanaf 1 april 1961 in deze salaristrap;

dat verweerders stellen, dat aangezien een salaristrap slechts kan worden toegekend in een bepaalde rang, de vorderingen van verzoeker in tegenspraak staan tot die van het beroep 28-64, strekkende tot indeling van verzoeker in rang A/3 of in een ambt van de loopbaan A/5 - A/4;

dat het beroep uit dien hoofde niet-ontvankelijk zou zijn;

Overwegende, dat ondanks de stellingen van verzoeker, in tegengestelde zin, dit beroep moet worden beschouwd als subsidiair ten opzichte van het beroep in de zaak 28-64;

dat zijn vorderingen immers slechts doelloos zouden worden indien verzoeker het recht had verworven in de rang A/5 - A/4, ja zelfs in A/3 te worden ingedeeld;

dat zulks niet het geval is, aangezien de vorderingen met betrekking tot deze indeling bij arrest van 7 april 1965, gewezen in de zaak 28-64, door het Hof als ongegrond zijn verworpen;

dat men onder deze omstandigheden niet het belang van verzoeker kan ontkennen om in een hogere salaristrap van de rang B/1 te worden ingedeeld;

dat daarom deze exceptie van niet-ontvankelijk ongegrond is;

2. Overwegende, dat verweerders bovendien aanvoeren, dat het onderwerpelijke beroep tardief is ingesteld, daar de gestelde benadeling reeds zou voortvloeien uit de beschikkingen van 28 maart en van 21 juni 1963, waarbij verzoeker is ingedeeld in salaristrap 1 van rang B/1;

dat hij om deze reden zijn beroep binnen de door artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren voorgeschreven termijn had moeten instellen tegen deze beschikkingen, althans tegen de beschikking van 21 juni 1963;

dat voorts verzoeker nu de beschikking van de Raden inzake de omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden van elk ambt in de zin van artikel 5, lid 4, van het Statuut, op 15 oktober 1963 ter kennis van het personeel is gebracht, in ieder geval op deze datum had kunnen weten, dat een hem betreffende beslissing was genomen;

dat, nu verzoeker binnen de voorgeschreven termijnen tegen ge-

noemde beschikkingen noch een beroep heeft ingesteld noch een klacht heeft ingediend, hij daartegen geen rechtsmiddelen meer bezit;

Overwegende, dat verzoeker van zijn kant aanvoert, dat hij eerst na het schrijven van de Secretaris-Generaal van 2 juli 1964 bewust heeft kunnen zijn van het bestaan van een benadeling inzake zijn indeling, met name voor wat betreft de toekenning van salaristrap 1 van rang B/1;

Overwegende, dat bovenaangehaalde omschrijving zich beperkt tot de vaststelling van de rang — in elke loopbaan of in de taalkundige dienst — waarin elk ambt moet worden ingedeeld, maar niet de criteria vastlegt voor de toekenning der salaristrappen;

dat bij beschikkingen van 28 maart en 21 juni 1964 verzoeker aangesteld is in de rang B/1, salaristrap 1, toen hij was ingedeeld in de rang B/2, salaristrap 3;

dat hem bij deze beschikkingen aldus een lagere salaristrap zou zijn toegekend, dan die hij voordien had en waarop hij beweert recht te hebben;

dat hij daarom tegen deze beschikkingen, binnen de bij artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren voorgeschreven termijnen, zijn beroep had moeten instellen;

dat hij evenwel in zijn klacht van 19 april 1963, gericht tot de Secretaris-Generaal van de Raden, verzocht heeft aan zijn indeling in B/1, salaristrap 1, een verdere terugwerkende kracht te verlenen dan de in de beschikking van 28 maart 1963 genoemde datum, maar geen bezwaar heeft geuit ten aanzien van de salaristrap die hem was toegekend;

dat de Secretaris-Generaal aan deze klacht bij zijn beschikking van 21 juni 1963 gevolg heeft gegeven door hem de salaristrap 1 van rang B/1 toe te kennen met ingang van 1 januari 1962;

3. Overwegende, dat verzoeker eerst op 15 juli 1964 bij de Secretaris-Generaal van de Raden een klacht in de zin van artikel 90 van het Statuut heeft ingediend, waarbij hij heeft verzocht om indeling in salaristrap 3 van rang B/1;

dat zowel bovenbedoelde klacht als het onderwerpelijke beroep, dat gericht is tegen de afwijzing van die klacht, aldus ingediend zijn na het verstrijken van de beroepstermijnen gerekend vanaf genoemde beschikkingen;

Overwegende, dat verzoeker evenwel heeft gesteld, dat het door het Hof gewezen arrest van 7 juli 1964 in de zaak 70-63 een nieuw feit vormt dat de wezenlijke feiten en omstandigheden die de bestreden indeling hebben beheerst kan veranderen en dat nieuwe beroepstermijnen kan openen;

dat op die grond zijn klacht van 15 juli 1964, zowel als het onderwerpelijke beroep ontvankelijk zijn, omdat zij zijn ingediend binnen de beroepstermijnen gerekend vanaf de datum van de uitspraak van het arrest 70-63;

Overwegende, dat rechtsgevolgen van een door het Hof in een rechtsgeding gewezen arrest, dat de nietigverklaring van een handeling inhoudt, zich, behalve tot de partijen, slechts uitstrekken tot degenen die rechtstreeks bij de nietigverklaarde handeling zijn betrokken;

dat een dergelijk arrest slechts een novum kan opleveren ten aanzien van deze personen;

dat het evenwel vaststaat, dat verzoeker niet rechtstreeks was betrokken bij de handeling die bij arrest 70-63 nietig is verklaard;

dat genoemd arrest 70-63 onder deze omstandigheden ten opzichte van verzoeker niet als een nieuw feit kan worden beschouwd, dat de in het onderhavige geval verstreken beroepstermijnen kon doen herleven;

dat al het voorgaande leidt tot de slotsom, dat het onderwerpelijke beroep te laat is ingesteld en dat het derhalve als niet-ontvankelijk moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende, dat verzoeker in zijn beroep in het ongelijk wordt gesteld;

Overwegende, dat krachtens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, elke in het ongelijk gestelde partij wordt verwezen in de kosten;

dat echter krachtens artikel 70 van genoemd Reglement de door de instellingen gemaakte kosten in beroepen van ambtenaren van de Gemeenschappen te haren laste blijven;

gezien de gedingstukken;

gehoord de rechter-rapporteur in zijn rapport;

gehoord de partijen in haar pleidooien;

gehoord de Advocaat-Generaal in zijn conclusie;

gelet op het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

gelet op het Statuut van de Ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, en met name de artikelen 69, 70 en 95 daarvan;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. Verwerpt het onderwerpelijke beroep als niet-ontvankelijk;
2. Veroordeelt verzoeker in de kosten van het geding, met uitzondering van de door verweerders gemaakte kosten;
3. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien juni negentienhonderdvijfenzestig.

Hammes Donner Lecourt
Delvaux Trabucchi Strauß Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting te Luxemburg op zeventien juni negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes

Conclusies van de Advocaat-Generaal Joseph Gand van 6 mei 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Het beroep 43-64, dat de Tweede Kamer naar U verwezen heeft, vormt de laatste episode van het geschil dat sedert de inwerkingtreding van het Statuut het Secretariaat-Generaal van de Raden der Europese Gemeenschappen en de heer Richard Müller verdeeld houdt. Voor een juiste beoordeling van de draagwijdte van dit geschil is het dienstig dat wij in het kort het verloop van de loopbaan van deze ambtenaar schetsen en een overzicht geven van de klachten die hij zowel langs administratieve weg als in rechte te dien aanzien naar voren heeft gebracht.

Op 31 augustus 1959 werd Müller op contract aangesteld in de rang B/8, salaristrap 3, en verbonden aan het comptabiliteitsbureau; vervolgens werd hij op 1 april 1961 bevorderd tot de rang B/7, salaristrap 3. Reeds vóór de inwerkingtreding van het financieel reglement van het secretariaat der Raden — eerst op 1 januari 1963 van kracht geworden — werd hij voorts bij besluit van 1 november 1961 belast met het toezicht op het aangaan van betalingsverplichtingen en het verstrekken van betalingsopdrachten van dit orgaan. Op 17 januari 1963 werd hij in het kader van het nieuwe Statuut tot ambtenaar aangesteld in de rang B/2, salaristrap 3, hetgeen overeenkwam met een omzetting zonder meer van zijn vroegere positie. Bijna onmiddellijk daarna werd hij bij besluit van 28 maart 1963, dat op de artikelen 45 en 108 van het Statuut gebaseerd is, bevorderd tot de rang B/1, salaristrap 1, zulks met terug-

1 — Vertaald uit het Frans.